

Cãi Nhau Như Mổ Bò là Đôi Khi Già!

Lại Thị Mơ

Coi vậy chứ mất đi 1 con khi già thì con kia sẽ trở thành con khi khô liền

Hồi nào tới giờ tôi cứ nghe người ta nói cãi nhau như mổ bò. Thật tình sống ở thành phố, chưa bao giờ tôi được chứng kiến cảnh mổ bò như thế nào, nên cũng không hiểu tại sao khi mổ bò phải cãi nhau. Chắc là cãi nhau dữ lắm nên người ta mới ví như vậy. Khi tuổi đã hườm hườm, con cái đi bốn phương tám hướng, chỉ còn lại hai “con khi già”. Tôi chợt nhớ tới câu ví trên, bỗng dưng tôi nhận thấy, có lẽ nên sửa câu trên thành “cãi nhau như hai con khi già” thì đúng hơn.

Tám năm trước khi qua tiểu bang khác để dự đám cưới con gái của cô bạn thân. Bạn bè chúng tôi đã mấy chục năm chưa gặp mặt. Nay nắm được bàn tay của bạn mình, miệng reo vui, nhưng trong lòng hụt hẫng. Thiết tình không hiểu trong mắt bạn cũ, mình già như thế nào, chứ tôi rất ngỡ ngàng, không thể tưởng tượng được khi nhìn thấy một cái đầu bóng loáng chỉ còn lơ thơ vài cọng tóc của một anh chàng từng được mệnh danh là “người đẹp” của trường mình ngày xưa.

Đúng là mình chỉ thấy người khác già, chứ mình không thấy mình già, dù người nào cũng đứng trước gương mỗi ngày! Bên ngoài thay đổi nhanh thì bên trong cũng thay đổi chẳng kém. Từ tính tình đến thói quen hàng ngày. Chỉ một điều duy nhất là ai cũng không chịu nhận mình thay đổi: đó mới là vấn đề của hai con khi già. Việc đầu tiên sau đám cưới là khi đi ăn bên ngoài, chàng không cần phải móc ví để trả tiền. Đó là dấu hiệu dễ nhất để phân biệt một cặp nam nữ khi bước vào quán ăn hay nhà hàng. Lúc trả tiền là bạn biết ngay, họ đang bỏ bịch hay đã cột vào nhau (tie the knot). Mấy ông chồng cứ việc ngồi ung dung rửa răng: đã có người lo chuyện trả tiền. Hầu bao của mình bị lột hết rồi, có giấu điếm được chút nào thì còn để “bù khú” với mấy thằng đực rựa, lúc chén chú chén anh. Chứ chén (với) em thì để em trả. A penny save is a penny gain. Phục vụ cho cặp tình nhân, bồi sẽ được tip kha khá, chứ lấy nhau rồi họ cho ít xin. Cô tiếp viên ở quán ăn đang than thở với cô bạn thợ tóc, thì cô này cũng xua tay đồng tình: khỏi nói, mấy ông khách hỏi còn độc thân mỗi lần cắt tóc cho nhiều tip. Lấy dzợ rồi cắt đi phân nửa. Có phải thế không quý vị đàn ông?

Hết đám cưới bạc tới đám cưới vàng, cặp uyên ương ngày xưa tình tứ lãng mạn bao nhiêu, thì bây giờ lãng nhách bấy nhiêu. Chẳng còn ca tụng tình em như tuyết giăng đầu núi, vờn vờn muôn thu nét tuyết vờn. Tuyết vờn gì nổi, khi bà thử cái áo mới mua về. Hí hửng hỏi: ông thấy có đẹp không? Không khen thì chớ, ông lại buông nguyên một gáo nước lạnh: 20 năm về trước. Bữa khác ông quên băng câu trả lời của mình hôm nào. Cũng hí hửng khoe bộ cánh mới mua, và hỏi bà, chứ hỏi ai bây giờ. Bà chẳng thèm nhìn, chỉ phán một câu: trông như con bú dũ! Thế là huề, ăn miếng trả miếng.

Các cô gái Việt ngày xưa thường lấy chồng lớn tuổi hơn mình, vì chê con trai bằng tuổi coi như em út. Tới tuổi về hưu, mấy ông chồng ở nhà, còn mình vẫn phải đi làm. Mới chợt nhớ sao mấy con nhỏ Mỹ làm chung, đứa nào cũng già hơn chồng cả chục tuổi, và tụi nó rất hãnh diện về điều này. Khi nghe nói chồng hơn 10 tuổi, có đứa buột miệng:

- Sao lấy ông già?

Về nhà kể cho chồng nghe:

- Con gái Mỹ khôn thiệt, lấy chồng trẻ mai một mình về hưu sớm, ông chồng vẫn phải đi cày.

Ông chồng già với bộ mặt khinh khỉnh trả lời:

- Không phải đâu bà ơi, nó phải cày chuyện khác cho lâu đó mà. Càng lâu càng tốt. Bà không nghe bây giờ ở VN, người ta nói “Phi công trẻ lái máy bay bà già đó sao?”, cứ gì con gái Mỹ “trâu già mới thích gặm cỏ non.”

Bà thì nói ông không nghiêm chỉnh, ông thì bảo tự dối lòng, không thực tế. Ông mang chuyện hỏi xuân của mấy bà ra làm chứng, bà bảo ông là đệ tử của hỏi giáo, toàn nghĩ chuyện cà chớn. Thế là lại cãi nhau.

Thật sự ra bà biết các ông hết thời oanh liệt nên gặp nhau cứ than thở chuyện “gãy súng”. Mấy ông bảo Cao Xuân Huy nói “tháng Ba gãy súng” là không đúng. Súng vẫn còn, chỉ tịt ngòi vì thiếu đạn thôi. Những năm

tháng tù đầy trong lao tù Cộng Sản đã làm cho mấy ông xót xa cho người vợ trẻ ở nhà “Xuân đời chưa hưởng kịp, mây mùa Thu đã sang”. Đối với các ông, sự thiếu hụt chuyện gối chăn là điều quan trọng nhất. Mặc dù các bà luôn luôn gạt đi, nhưng các ông vẫn bị ám ảnh về chuyện này.

Khi già người ta sẽ trở thành trẻ con. Nhưng không phải trẻ ngoan, mà là trẻ cứng đầu. Một trong những nguyên nhân làm cho hai con khi già cãi nhau rất dễ dàng: đó là lúc có người bắt đầu ngễnh ngãng và đãng trí. Trước khi ra khỏi nhà bà dặn ông:

- Khi máy giặt ngừng, nhớ bỏ vào máy sấy.

Tối chiều về, quần áo vẫn y nguyên trong máy giặt. Nếu dặn, ông bảo không nghe. Lần sao, rút kinh nghiệm viết giấy. Chiều về vẫn không thấy quần áo trong máy sấy, nếu hỏi thì trả lời quên, hoặc có đọc nhưng không hiểu.

Cái cứng đầu bướng bỉnh của người già mà người ta gọi là chướng, xảy ra thường xuyên. Ông thích cời trần vào mùa hè, có khi chỉ mặc cái quần xà lỏn. Bà ca cẩm:

- Nhìn ông cời trần tôi thấy choáng cả người.

Ông đùng đỉnh nói:

- Sao ngày xưa khi bà ghé nhà trọ, lỡ thấy tôi cời trần, bà bảo choáng váng mặt mày.

Bà xí một tiếng thật dài:

- Khốn nỗi nó không có lòng thòng như bây giờ.

Ông cũng trả miếng:

- “Núi” Phú sĩ Sơn ngày xưa bây giờ nó thành mả Đạm Tiên rồi bà ơi? Chưa kể bây giờ nó còn “bên thấp bên cao” bèo nhèo bèo nhèo.

Thiệt tình nghe mà tức anh ách. Vậy mà hồi đó ca tụng “ngực thơm hoa bưởi, môi hôn bão về”.

Chúng ta đừng tưởng đám hậu sinh bây giờ mới có chuyện “trả treo” nhau. Cụ bà Tú Xương cũng móc cụ ông nhẹ nhàng, khi được hỏi: “*bà thấy thơ của tôi có hay không?*” Cụ bà nói ngay: “*rằng hay thì thật là hay. Không hay sao lại đậu ngay tú tài.*”

Bà Tú quanh năm buôn bán ở mom sông. Nuôi đủ năm con với một chồng, là người đàn bà Việt Nam tiêu biểu.

Chồng tôi áo rách tôi thương

Chồng người, áo gấm, xông hương, mặc người.

Không phải ai cũng có người để cãi nhau. Khi một người ra đi họ mới thấy cãi nhau như hai con khi già là điều hạnh phúc. Ít ra họ cũng cùng nhau bước đi trong cuộc đời mấy chục năm. Bà chợt nhớ tới bài thơ đôi dép, sao mà hay thế.

ĐÔI DÉP

Bài thơ đầu tiên anh viết tặng em

Là bài thơ anh kể về đôi dép

Khi nổi nhớ trong lòng da diết

Những vật tầm thường cũng viết thành thơ

Hai chiếc dép kia gặp nhau tự bao giờ

Có yêu nhau đâu mà chẳng rời nửa bước

Cùng gánh vác những nẻo đường xuôi ngược

Lên thăm hung, xuống cát bụi cùng nhau

Cùng bước, cùng mòn, không kẻ thấp người cao

Cùng chia sẻ sức người đời chà đạp

Dẫu vinh nhục không đi cùng kẻ khác

Số phận chiếc này phụ thuộc ở chiếc kia

Nếu một ngày nào một chiếc dép mất đi

Mọi thay thế đều trở thành khập khiễng

Giống nhau lắm nhưng đời sẽ biết

Hai chiếc này chẳng phải một đôi đâu

*Cũng như mình trong những lúc vắng nhau
Bước hụt hẫng cứ nghiêng về một phía
Dấu bên cạnh đã có người thay thế
Mà trong lòng nỗi nhớ cứ chênh vênh*

*Đôi dép vô tri khăng khít song hành
Chẳng thể nguyện mà không hề giả dối
Chẳng hứa hẹn mà không hề phản bội
Lối đi nào cũng có mặt cả đôi*

*Không thể thiếu nhau trên bước đường đời
Dấu một chiếc ở một bên phải trái
Nhưng tôi yêu em ở những điều ngược lại
Gắn bó nhau vì một lối đi chung*

*Hai mảnh đời thâm lặng bước song song
Sẽ dừng lại khi chỉ còn một chiếc
Chỉ còn một là không còn gì hết
Nếu không tìm được chiếc thứ hai kia...*

Nguyễn Trung Kiên

Hai con khỉ già dẫu có cãi nhau suốt ngày, nhưng trong thâm tâm họ vẫn biết mình hạnh phúc. Như đôi dép cùng đôi, như chim liền cánh, như cây liền cành. Cho tới khi tan đàn xẻ nghé, chỉ còn lẻ loi một mình.

*Lênh đênh chiếc bách giữa dòng
Thương thân goá bụa, phòng không lạnh lùng.*

“Mọi thay thế sẽ trở thành khập khiễng” khi một người đã ra đi. Và ngày đó người còn lại sẽ thềm được cãi nhau, dù biết lẽ vô thường của cuộc đời. Chuyện gì cũng cãi nhau, ngay cả chuyện đời đi sau đi trước.

*Khi vui thì muốn sống dai
Khi buồn thì muốn thác mai cho rồi.*

Thế thì nắm tay nhau say goodbye cùng một lúc, là điều lý tưởng nhất. Khởi mắt công tị nạnh ai sướng đi trước, ai khổ đi sau. Dù ngày xưa có thể non hẹn biển. Đi cùng nhau cho đến hết cuộc đời. Đã vượt qua bao thử thách để gây dựng cuộc đời từ những ngày cơ cực hàn vi.

*Thương nhau mấy núi cũng trèo
Mấy sông cũng lội mấy đèo cũng qua.
Bây giờ ông (bà) bỏ tôi đi
Mình tôi cô quạnh nắng mưa với đời.*

Lại Thị Mơ